

За българското издание:
СРЕДНОЩЕН ВИК
Превод от френски: Феодор Катранов
2005, Мисия ФИЛАДЕЛФИЯ
Редактор: Енчо Тодоров
Коректор: Бойка Юрукова
Графичен дизайн: Енчо Тодоров
Девин 4800, ул. Явор 6

ЕДНА ВЕЧЕР, по време на домашно богослужение, с жена ми и двете ни деца четохме четвърта глава от “Първото послание на апостол Павел към солунците”.

След това, докато си почивах, седнал в един фотьойл, разсъждавах върху последния стих на тази глава.

Отминалият ден беше много изморителен, а на следващата сутрин трябваше да стана много рано поради важни предстоящи задачи. Затова реших да си легна по-рано от обичайното.

Обаче сън не ме ловеше.

Тези загадъчни, смущаващи думи, които четохме вечерта, ме преследваха: *“Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, с глас на архангел и с Божия тръба, и първо мъртвите в Христос ще възкръснат. След това ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха и така ще бъдем винаги с Господа”* (1 Сол. 4:16,17).

“Колко странно нещо - казах си аз. - И как ли трябва да се разбират тези думи? Не е ли това само един символ, една метафора? И къде тук може да се види едно точно предсказание за събитие, чието буквално изпълнение да е абсолютно сигурно?”

Жена ми и дъщеря ми, твърдо убедени и много привързани към библейското учение, се придържат без ни най-малко колебание към едно такова становище. Пиер - синът ми, и аз, стоим по-скоро на скептични позиции. Толкова невероятно изглежда такова нещо... Но въпреки това умът ми работеше ли, работеше... След доста усилия да събера мислите си, клепачите ми започнаха да натежават и аз заспах дълбоко.

Събуди ме едно ненадейно сепване. Вече се бе разсъмнало съвсем. Скочих от леглото, притеснен да не закъснея. Каква беше изненадата ми, когато установих, че мястото на жена ми е празно. Все пак бързо се облякох, мислейки, че това е някакво кратко отсъствие, защото дрехите ѝ бяха поставени на обичайното място. И понеже не чувах никакъв шум, насочих се към съседната стая - тази на дъщеря ни Мария.

“Може би е болна - казвах си аз - и жена ми сигурно е при нея.” Почуках на вратата. Никакъв отговор. Натиснах дръжката на бравата и влязох. Вътре - никой. “Е, това е наистина странно. Щом не са тук, къде биха могли да отидат заедно?” Извиках в коридора: “Мария! Мария!” Никакъв отговор.

Тогава ме обзе странно вълнение, сърцето ми се сви и усетих, че с мъка се старая да запазя някакво спокойствие. Качих се на втория етаж, където се намираше стаята на сина ни, Пиер. Той, вече облечен, стоеше прав. Обикновено не беше ранобуден и поради това аз го гледах изненадан. Имаше начумерен вид.

- Добро утро, татко - ми каза той. - Как си? Аз изкарах една тежка нощ, пълна с кошмари. Събудих се рано и предпочетох да стана, понеже повече не можах да заспя. Ти ли викаше преди малко?

- Да. Знаеш ли какво е станало с майка ти и сестра ти?

Започнах да долавям, че известно безпокойство пронизваше гласа ми, когато го чух да отговаря изнервено:

- Не. Защо? Къде са те?

Без нищо да отговоря, аз се втурнах надолу по стълбите към стаята си, за да приключя набързо тоалета си. Когато излязох отново, видях пред себе си Пиер.

- Невъзможно е да ги намерим - възкликна той. - Но най-странното е, че входната врата на къщата е заключена два пъти и при това ключът е в ключалката.

Гледахме се безмълвно, напълно объркани.

Машинално се насочих към стаята на Мария. Върху масата на видно място стоеше нейната Библия, оставена отворена. Приблжих се и прочетох един стих, който беше подчертан - Матей 24:44: *“Затова вие също бъдете готови, защото в час, когато не мислите, Човешкият Син ще дойде.”*

“Този пасаж - казваше жена ми с убеденост - се отнася до внезапното второ идване на Исус Христос, когато Той ще дойде да вземе светиите си.”

“О, не, не - отговарях аз, - това се отнася просто до подготовката ни за смъртта.”

И изведнъж един ужасен въпрос изникна пред мене: *Дали те и двете не са отишли при Бога?...*

Отхвърлих тази мисъл с всички сили.

С Пиер, който не можеше да стои на едно място, и аз, който осъзнавах очевидността на факта, че нещо неестествено се бе случило, решихме да не чакаме, както обикновено, за закуска, но всеки от нас да отиде до домовете на близките ни и да потърсим нашите възлюбени.

* * * * *

Най-напред отидох при сестрата на жена ми, г-жа Аленсон. Тя и съпругът ѝ са част от нашата енорийска църква, където той е и ковчезник. Накратко - уважавани хора, добре приети в обществото и обичащи църквата си.

“Сигурно още никой не е станал” - казвах си аз, докато звънях на вратата. Най-накрая сестрата на жена ми се появи с куп извинения, че тъкмо приготвяла закуската:

- Представяш ли си - каза ми тя, с необичаен глас, - представяш ли си какъв номер ни погоди нашата камериерка! Прекарахме вечерта с наши приятели, семейство Льомер. Започнахме една нескончаема игра на бридж и се прибрахме много късно. И нашата камериерка, която винаги сме считали за много сериозно момиче, при това силно набожно, което аз по-скоро намирах за преувеличение, една истинска малка фанатичка... Та, представи си, взела, че прекарала нощта някъде извън къщата и заминала... и аз не знам къде... Уви! На кого ли днес може да се довери човек...

Тя се спря за момент да си поеме дъх и продължи:

- Обаче това, което най-много ни изуми, беше, че намерихме всички врати заключени точно така, както ги бяхме оставили снощи.

“О-о-о! Това вече е твърде много” - изпуснах се аз, не издържайки повече. И с няколко думи обясних причините, които ме накараха да направя това така ранно посещение. Когато сестрата на жена ми научи за загадъчното изчезване на сестра си и племенничката си, тя се почувства зле.

“Слушай - казах ѝ аз, за да се отклоним от темата, - още не съм закусил. Би ли ми разрешила да остана с вас?” И влязох вътре.

Мъжът ѝ се включи в разговора и каза смеейки се, че двете дами вероятно са искали да ми погодят някоя шегичка: “Можеш да си сигурен, че те вече са се прибрали у вас и те чакат, вероятно обезпокоени от твоето отсъствие.”

Тази идея ни вдъхна малко оптимизъм и ние седнахме около масата.

- О! Съжалявам, но ще трябва да минем без мляко - каза г-жа Аленсон, чието лице бе добило загрижен вид - млекарят ни, който обикновено е така стриктен, този път още го няма...

В това време някой звънна. Беше Пиер.

Много развълнуван той ни разказа как се върнал къщи, след като обиколил целия квартал, уви - напразно, и как в някои домове, в които ходил да разпитва, имало същите случаи.

“Улиците се пълнят с хора - каза той накрая. - Развълнувани хора, които притичват и като нас търсят членове на семействата си. Има някои, които плачат с горещи сълзи... Не, не можете да си представите вълнението, което завладява града...”

Гласът му затрепери и очите му се навлажниха.

Преди да довършим закуската си, няколко пъти звъняха на вратата ... бяха близки, които искаха да научат някое известие и също търсеха изчезнали роднини. Един от тях се появи неочаквано и с много разстроен вид - г-н Ферни, близък приятел на моя зет. Той се провикна: “Двете ми момчета, едното на петнайсет, другото на осемнайсет години... просто не знаем какво става с тях! Баба им, която от шест години е парализирана и нито веднъж не е ставала от леглото, също я няма!”

При тази новина г-н Аленсон пребледня, обхванат от дълбоко безпокойство. Той дори си припомни един разговор със свой приятел, чиито религиозни идеи му изглеждаха, както той сам признаваше, малко крайни. Та този негов приятел твърдял следното:

“Голяма част от членовете на нашите църкви не са никакви християни, освен по име - обичат парите и удоволствията повече от Бога, като до такава степен се съобразяват със света, че е невъзможно да бъдат разпознати като последователи на Исус Христос.”

Безразличието на множествата към духовните неща непрекъснато ще се усилва - казал тъжно той - понеже духовното равнодушие е много характерно за нашето време.

Пророчествата вече достигнаха до своето финално изпълнение. *Бурените са по-високи от житото. Квасът закваси цялото тесто. Отстъпничеството е в разцветта си...* Не казва ли Христос: “Когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?” (Лука 18:8).

Вижте как се увеличава анархията - говорел той. - Властите ще отслабват, империите ще се разрушават, а “звездите ще падат от небето”, както казва Исус.

Ето, като движени от невидима ръка, евреите масово се завръщат в Палестина, и то при нелеки условия, в една напрегната обстановка. Единствен аналог на това завръщане имаме само при голямото Вавилонско пленничество.

Внимавайте! Времената са тежки. Никога Божиите призиви не са звучали така тържествено, както сега.”

“Най-накрая Бог уверява - тук гласът на моя зет, който съвестно се стараше да предаде думите на приятеля си, стана по-тежък и започна леко да потреперва - че в един избран от Бога момент, *известен единствено на Него*, Христос внезапно ще дойде *като крадец през нощта*, за да вземе Своите изкупени - както живите, така и тези,

които сега са мъртви. Тази небивала трансформация трябва да се извърши за един миг, *в едно мигане на окото*. Ще има силен вик и тръбен глас, които ще предизвестят само тези, за които са предназначени.”

“Тогава - казал неговият приятел - ще се изпълнят думите на Христос: *“Така също, както стана в Лотовите дни - ядяха, пиеха, купуваха, продаваха, сядяха и граяха, но в деня, когато Лот излезе от Содом, огън и сяра наваляха от небето и ги погубиха всички - подобно на това ще бъде в деня, когато Човешкият Син ще се яви... Казвам ви, в онази нощ двама ще бъдат на едно легло; единият ще се вземе, а другият ще се остави”* (Лука 17:28-30,34).

“Аз мислех - приключи моят зет, поклащайки потиснатата глава, загубил своята увереност от началото на разговора - че това няма да се случи. И... добави той с едва доловимо по-тих глас... изглежда, то се случи.”

“И какво?” - попитахме ние неспокойно.

“Ех... много е тъжно да го кажа, но ние сме измежду *оставените*.”

* * * * *

Утринта се изнизваше.

С Пиер бяхме решили да си вземем отпуски. Погледите ни бяха замъглени от непреодолима печал. Очаквахме с нетърпение да се приберем у дома.

С трепереща ръка превъртах ключа в ключалката, бутнах вратата и влязох.

Къщата, уви, пак беше празна. Не чувствахме кураж да останем. Тишината на опустелите стаи беше така зловобна; и тази самота така жестоко тежеше върху душите ни, като някаква присъда.

Под заплахата да бъдем смазани от обземащото ни обезсърчение, на всяка цена трябваше да излезем от това мъчително безпокойство, да действаме, да се видим с някого... Като събрах цялата си енергия и положих усилие гласът ми да изглежда по-решителен, аз предложих:

- Няма ли да е добре да се захванем малко с работа?

- Да! - отговори глухо Пиер.

Но нямахме сърце за нищо.

Синът ми, без никакъв ентузиазъм, се отпрати към неговата служба, а аз, с празен мозък - към моята.

По пътя забелязах мъж, който се насочи към мен с вдигнати ръце; изглеждаше като луд. Беше един от съседите ни, който се определяше като невярващ. Лицето му беше неузнаваемо; изглеждаше толкова съсипан!

“Току-що идвам от гробищата, където е гробът на старите ми родители и малкото ни седемгодишно момиченце, което загубихме. Не, не можеш да си представиш - изговори той с прекъсващ от вълнение глас, - разбираш ли, не можеш да си представиш как изглеждат гробищата. Като че ли тази нощ е имало ужасно земетресение. Надгробните плочи и облицовки са изкъртени... тук-там празни и зеещи гробове; виждат се изтърбушени ковчези, в които няма нищо, освен някой и друг предмет, оставен от близките... ужасно е за гледане. А от моите родители, които бяха сериозни вярващи от старото поколение, не намерих и следа.

И от малката ми дъщеричка също” - добави той с хлипане, което изтръгна сълзи от очите ми. “О, ако знаеш какво дете беше тя... Молеше се като ангелче и говореше на небето неспирно... Ох! Несъмнено това е краят на света!”

При тези думи той си тръгна като преследван от най-ужасно видение.

* * * * *

По улиците имаше необичайно много мъже, жени и деца, чиито изопнати лица и втренчени погледи говореха за напрегнато безпокойство. Изглеждаше, като че животът се беше понесъл нанякъде...

Много обществени сгради бяха спуснали флагове в знак на траур, а камбаните на повечето църкви биеха като за погребение, което още повече засилваше невероятното напрежение.

В търговския район на града забелязах много малко затворени магазини. Не изглеждаше обаче, че търговията върви.

При кметството имаше струване на хора. Изглеждаше, като че насъбралите се са политически активни. Пристъпвайки от крак на крак, събрани в малки групи, те разискваха оживено.

Всички кафета бяха отворени и пред тях имаше застанали в кръг хора, които говореха на висок глас и жестикулираха възбудено.

Без да се спирам, продължих към службата си.

Там видях, че деловодителят, както и моят любезен асистент, и двамата от дълго време на служба в учреждениято, още не бяха започнали работа. Двамата ми служители бяха седнали на местата си, напълно бездейни, с празни погледи.

Не почувствах обаче кураж да им дам работа, освен да прегледат пощата.

Излязох от офиса и се отправих към борсата.

Щом влязох в голямата зала, констатирах, че напливът на наблюдатели беше по-голям, отколкото друг път. Никога не бях виждал толкова много хора на това място.

Обаче вместо обичайната глъчка на борсовите посредници, сега някакво изумление беше завладяло тълпата и цареше дълбока, силно впечатляваща тишина.

С единодушно съгласие “според както се изрази самият президент на Търговската камара” беше решено да се суспендира всички падежни плащания този ден и да се поиска от държавната власт тридневна отлагане.

В старанието да се обясни случилото се, което бе хвърлило града в такова смущение, се изказваха най-невероятни догадки. Всички обаче се съгласяваха със заключението: “Очевидно това е нещо свръхестествено!”

Човек се чувстваше завладян от някаква неопределима тревога и инстинктивното, безразсъдно чувство, което доминираше, беше: “Какво ще стане сега?” Защото тези, които остават, несъмнено са за окайване...

* * * * *

Времето за обяд отдавна беше минало, но никой не бе обърнал внимание на това.

След обяда, и то без никакво съгласуване, всяка работа бе преустановена. Магазините бяха затворени; работеха само кафенетата и те бяха препълнени с хора.

По улиците и площадите се образуваха групи: някаква симпатия се установяваше между хора, които изобщо не се познаваха...

Появиха се продавачи на вестници, които на висок глас рекламираха специални издания. Хората жадно късаха вестниците на отделни страници, за да могат веднага да четат. На една страница, точно под самото наименование на вестника, имаше сензационно заглавие, напечатано с много едри букви: “Ще бъде ли това краят на света?” След няколко минути четене, с несбъдната надежда да намерят нещо, което да уталожить безпокойството им, хората с гняв смачкваха вестника и го хвърляха на земята.

На фасадите на къщите и на входните врати кепенците и ролетните щори стояха затворени или спуснати. От някои къщи липсваха цели семейства; хората се спираха, образуваха се тълпи, някои вече се самонастаняваха в обезлюдени чужди домове; имаше и своеволия... Чукаха, викаха... Коментарите продължаваха, както и бяха започнали.

* * * * *

В една от групите един мъж говореше обстойно и с наставнически тон. Слушаха го с изключително внимание. Беше постоянен член на ежеседмичните молитвени събрания на нашата църква, от които моята съпруга никога не отсъстваше. В този момент той казваше:

“О, да, това е денят, за който апостол Павел говори на християните в Коринт: *“Ето, казвам ви една тайна: не всички ще починем, но всички ще се изменим в един момент, в миг на око...”* (1 Кор. 15:51,52).

Христос също предрече това събитие. Евангелието ни предупреждаваше: *“... бъдете готови, защото в час, когато не мислите, Човешкият Син ще дойде”* (Мат. 24:44).

За себе си знам, че съм още повече неоправдан, защото винаги съм приемал тази истина. Обичах да слушам обяснения за библейските пророчества и не съм отхвърлял никое от тях; в изучаванията обаче, които съм правил, имаше най-вече интелектуално любопитство, влечение към мистериозното. Вярвах в тези неща, но с мозъка си, а не със сърцето си. Животът ми оставаше егоистичен и повърхностен и трябва да кажа, че всъщност бях далеч от онова истинско очакване на Христос, *с което се чака едно нежно, любящо човешко същество, което може да се върне всеки момент...*

Без съмнение аз обичах тези неща, но по-скоро от интерес към тях, като просто извличах удовлетворение за себе си, а не поради посвещаване в служба на Исус Христос за спасението на грешниците. Фактически аз си служех с Бога, *а не служех на Него*. Значи аз съм бил търтей в църквата. И когато пеех: “Христос е в живота мой” или пък “Християни, нека държим светилниците си готови, нека се приготвим”, като че ли това е било като някаква измислица, които аз пеех несъзнателно, по навик...”

На известно разстояние оттам, на малък площад забелязах един от най-изявените и популярни говорители в града - католик и много талантлив адвокат, който винаги бе показвал забележителна религиозна активност. Сега беше заобиколен от голям кръг слушатели. Словото му обаче бе загубило ораторската си превзетост. Простите и къси фрази като че ли правеха обясненията му по-вълнуващи.

“Приятели - каза той, - ние винаги сме се считали за много силни в логическото мислене. И наистина сме били такива относно светските дела и занимания. Но от християнска гледна точка сме били безразсъдни. В действителност ние, от една страна, твърдим, че държим на Свещеното писание като на върховен религиозен авторитет, върховно ръководство на вярата ни, а, от друга страна, сме се самопровергавали чрез живота си. Това е, защото сме искали да пригостим Божието Слово към човешката си мъдрост и по този начин пожертвахме върху олтара на света нашата вяроност към поучението на Христос и апостолите.

И ето как всичките ни дела, цялото ни човешко безпокойство току-що бяха изпитани чрез огън, който не бе запален от човешки ръце. Видяхме, че всичко изгоря като сламена колиба.

Пророците говорят за Христовото завръщане, когато Той ще дойде да грабне Църквата Си преди ужасната скръб, която приближава, но ние си казвахме, че това са наивни картини, хиперболи, в които източното въображение се е развихрило свободно. Защо обаче и Исус говори за тези неща? Просто за да направи по-силно впечатление на душите ни? Или пък не трябваше ли да разбираме това като една покана да се приготвим за неочакваното идване на смъртта?

Като че ли - провикна се ораторът - Исус, който е царят на живота, е искал някога да се отъждестви със смъртта, с княза на разрушението... В края на краищата истината е тази: Нашите невярващи сърца не приеха,

въпреки категоричната яснота на Христовите и апостолските предупреждения, че такова изумително събитие в един момент ще се случи. Да, ние не бяхме откровено и истински приготвени за смъртта!

Трябва да признаем, че никой от нас не искаше съвсем да се откъсне от този свят, да се откаже от себе си, за да приеме на първо място Бога и интересите на Неговото царство в мислите си и живота си. Колкото може по-добре нагаждахме Божието слово към нашите си интереси и дела, а то казва: *“Който иска да спаси живота си, ще го изгуби, а който изгуби живота си заради Мене, ще го намери”* и *“ако някой от вас не се отрече от всичко, което има, не може да бъде Мой ученик”*. Всичко това беше добре. Но бяхме го сложили някъде в главите си и лошото е, че то нямаше реален смисъл в живота ни. Пари, пари... как да печелим повече и повече - ето, това беше нашата цел.

Както повечето евреи, съвременници на Христос, отказаха да приемат *буквално*, т.е. *насерiously* многобройните пророчества в Стария Завет, които говореха за първото идване на Христос, така и ние се отнесохме с високомерна пренебрежителност към новозаветните и старозаветни пророчества за второто пришествие. Поискахме да прекараме през ситото на собствените си умозаклучения Божието заявление: *“Ето, идвам скоро. Блажен, който пази думите на пророчеството на тази книга”* (Откр. 22:7). Обаче ние бяхме толкова слепи, че не разбрахме, че продължителността на времето ни е пред Бога като една хилядна от секундата.

И нещата се развиха така, че внезапното, мълниеносно идване на Господа ни намери твърде заети с всичко друго, но не и със самото това събитие.

Не отидохме ли дотам, че да се осмелим да твърдим, че апостол Павел и християните от ранната църква са се лъгали, като са приемали буквално обещанията за второто идване на Господа и са Го очаквали в свята ревност? Ние не разбрахме и дълбокото наставление на нашия Бог, Който искаше Неговата Църква, невястата Му, да гледа на себе си - от времето на възнасянето Му до завръщането Му - като на вдовица, която носи в жалеенето си траурна дреха в един бунтовен срещу младоженеца й свят (Мат. 9:14,15). А вместо това Църквата се настани в света и заяви: *“Седя като царица, не съм вдовица”* (Откр. 18:7-9).

Духовенството ни уверяваше, че това второ идване на нашия Господ било символично, че то се осъществявало всеки път, когато Христос слиза върху олгара с жертвоприношението. Трябва да признаем, че нашите свещеници са се заблуждавали. Грешките обаче не ни оправдават. И нека кажем, че като сме разглеждали Божието Слово по този начин, всъщност ние сме имали горделивата претенция да му придадем по-скоро въображаемост и химерност, отколкото онази буквалност, която са описали апостолите. Уви, сега това е твърде очевидно. О, какво ужасно събуждане!”

Вечерта църквите на всички вероизповедания бяха отворени. Неспokoйни тълпи се стичаха, за да чуят обяснение за извънредното събитие, а и с надежда да получат някакви успокоителни слова. Виждаше се обаче, че никоя религиозна група не беше събрана *в своята цялост*.

Никъде не беше отслужена литургия. Събранията бяха неспокойни и бурни. В големите енорийски църкви дори имаше някакво безредиe. Свръхнапрежението беше повсеместно. Едни се вайкаха и хлипаха, други плачеха, трети отправяха обвинения; трябваше да бъдат изнесени няколко припаднали жени.

Тези, който най-рядко посещаваха църквите си, бяха най-възбуждени. По пътеките и около вратите те разпалено питаха онези, които бяха най-прилежни на службите:

“Ако вие бяхте истински християни - казваха им те, - щяхте да ни предупредите. Иначе защо ходехте всяка неделя на църква?”

Тези хора навеждаха глави: *“Вярно е, ние имахме само привидно благочестие, но всъщност бяхме отречени от силата му* (2 Тим. 3:5). Като любители на хубави беседи ние се радвахме на религиозни разисквания върху ежедневни случки. Лакоми за сладкодумие обикаляхме църквите, вървейки след по-известните пастори. Безкрайно се наслаждавахме на красиви думи, като предпочитвахме финеса на някоя умело поднесена ни философска мисъл пред откровените призови на благовестието.

Без да си даваме достатъчно сметка, това, което сме търсили в богослуженията, него сме и намерили: интелектуално задоволство, религиозни емоции, но не и истинското апостолско проповядване за кръста.

И ето че сега така тежко плащаме за това!”

* * * * *

Пиер, любопитен за онова, което се говореше в католическите църкви, ме беше изоставил, за да отиде в най-голямата от тях. Трябваше да ме намери после на мястото, където обичайно сядяхме в нашата църква. Както винаги навреме, един известен доминиканец заел амвона там. Фигурата му излъчвала истинско униние. Измежду вярващите вълнението било изключително. Изказваните на глас молитви се губели в цялостната олелия. Накрая, в относително затишие, мисионерът взел думата.

За изненада на всички той съобщил, че най-напред ще прочете на френски някои пасажи от Евангелието. Това били точно тези откъси, които предсказват изумителното събитие, разтърсващо в този момент целия свят, както това се потвърждаваше от идващите отвсякъде известия. прочел още и глава 4:13-18 от “Първото послание до солунците” и глава 15:51,52 от “Първото послание до коринтяните”.

“Нека честно си признаем - продължил доминиканският свещеник, - че ако Святото писание бе имало между нас авторитета, който Святият Дух му е поверил, тези думи биха били достатъчни да ни предпазят от ужасното нещо, което ни сполетя. Ние наистина трябваше да живеем като отделени, откъснати от света, от делата му и лъжливият му блясък; трябваше да стоим готови и будни като разумните девиси от притчата за внезапното

идване на небесния Жених, вместо случилото се тази нощ да ни удари директно в сърцето. И за жалост не Свящото писание беше върховният авторитет за нас, а традицията. Защото Писанието не носи човешки думи; то е една святост, която...”

Тогава настанала суматоха. Тропане с крака и враждебни викове се разнесли от група стоящи в центъра свещеници, които прекъснали говорещия, докато друга група взела неговата страна и избухнала голяма олелия.

Боейки се да не би да пострада в някой неприятен инцидент, Пиер, който стоял прав до главния вход, побързал да излезе и дойде при мен.

В нашата църква повечето от познатите ни лица липсваха. Сърцето ми болезнено се сви, когато забелязах, че на местата, на които моята жена и дъщеря ми обичаха да седат, сега стояха непознати за мен хора...

* * * * *

Нашият пастор беше тук. Той бе седнал на дяконската скамейка, държеше главата си с две ръце и имаше крайно отпаднал вид. Никой не пееше. Чуваха се тежки въздишки и стонове в смирени, горещи молитви.

Тук хора се вайкаха за изчезването на децата си. Там ставаше въпрос за някой съпруг или съпруга, за баща, за майка...

Пасторът се изкачи до амвона, помахаше с ръка и помоли с няколко думи аудиторията да замълчи. После, след една кратка, безмълвна молитва, започна да говори:

“Никой от вас - каза той с чувство в гласа, което не може да бъде описано - не може... да има представа за горчивината която изпитвам... когато се виждам... пред вас... с побелелите си коси... и големия си опит... и като претеглям сега... страшната отговорност на моето дълго служение...”

Тези думи, казани с накъсан от вълнение глас, веднага произведоха голямо облекчение в аудиторията, отклонявайки за малко вниманието на всеки от самия себе си. Цялото събрание попиваше думите с отправени към стария си и уважаван пастор очи.

След пауза от няколко секунди той започна с малко по-сигурен глас:

“Аз съм обвиняем... и аз обвинявам себе си... че по време на моите проповеди, посещения и цялостно служение съм ви държал много повече обвързани в човешки мисли и въпроси от този живот, отколкото с небесните неща и Божиите намерения.

Упреквам се в това, че ви държах в неведение относно пророчествата в Свящото Писание, говорещи за нещата, които има да се случат, като това страшно посещение, което трябва да стане. И ето че то се случи между нас през изминалата нощ.

Какво бих могъл да кажа за свое оправдание?... Само това: Учих ви на онова, на което аз самият съм бил научен - без никакво съмнение да считаме Библията като съдържаща Божието Слово, познание за спасение и най-висок морал в света, но не и като божествено вдъхновение и безпогрешно правило за безрезервна вяра, които тя съдържа във всичките си части. Аз виждах в това една смес както на божествени, така и на човешки мисли. Считах, че алегорите заемат голямо място и че само от нашия разум зависи как да направим своя избор.

Така например, вие ме чувахте да разяснявам второто идване на Господа, като казвах, че всеки път, когато една душа се кае, Исус идва на земята и така слиза в тази душа...

И сега разбирам, че това е нещо, *което не подлежи на тълкуване*, но че Бог ни е дал предсказанията в Писанията, *за да вярваме в тях...*

Е, без съмнение в Книгата на книгите има алегии, но категоричните уверения в нея са още по-многобройни; и трябваше да *приемем нещата буквално* под заплахата от последствията при незначитане на библейските текстове. А такива са пасажите, които трябваше да ни приготвят за това събитие.

И кой може да почувства в такъв момент по-добре от мен слабостта на подобни извинения?... Аз наричах тази книга - и той издигна с трепереща ръка старата си Библия, - наричах тази книга “Словото на Бога”. Но поради непоследователност или безразсъдство, които още не мога да си обясня, аз отдавах произхода и вдъхновението на част от нейното съдържание на човешки съждения или желания; разисквах относно авторитета на тези пророчества, а в същото време се отказвах от тях... Поставях под съмнение по-голямата част от чудесата, като ги свеждах до естествени събития, предадени ни наивно или преувеличено.

Аз дори отидох - и тези последни думи бяха изказани с приглушен от емоции глас - до отричане на изкупителната кръв на неопетнения Агнец...

Но как бих могъл сега, след събитието, което застигна всички ни, да не вярвам, че *когато Божието слово твърди нещо, то го казва съвсем точно и означава буквално това, което казва?*”

Тези последни думи бяха подчертани с трогателно наблягане.

И той спря, защото не можеше да продължи.

Вълна на силна симпатия се надигна сред масата слушатели. Забравяйки собственото си бедствено положение, цялото събрание в изблик на топло насърчение поиска да подкрепи почти съсипания от тежестта на своята сърцераздираща изповед стар човек.

Той се покуражи и продължи с по-укрепнал глас:

“Но днес аз признавам своята заблуда. Признавам своето безумие и ви умолявам за прошка, както вече помолих Господа за това...”

Никой в събранието не можа да съдържи сълзите си пред тази разтърсваща изповед.

“Остават ми още само няколко думи да добавя. Аз ви дължа ЦЯЛАТА истина. Сега знаем добре, че това е простото и чисто Слово на нашия Господ. Тази сутрин, след като в молитва направих един смирен и сериозен преглед на Писанията, що се отнася до обстоятелствата, които мъчително ни безпокоят, аз достигнах до онази увереност, която, уви, трябваше да имам преди! Аз пропуснах славната привилегия да бъда вдигнат със светиите, за да участвам заедно с тях в първото възкресение, във “възкресението на мъртвите”, което не намираще място в, така да се каже, нашата религиозна превзетост, докато апостол Павел го считаше за върховна награда, славен печат на Неговата вяроност: *“Още всичко считам като загуба - казва той - за да придобия Христос... и така някак да достигна възкресението на мъртвите”* (Фил. 3:8-11).

Между това Святото Писание ясно декларира:

“Те оживяха и царуваха с Христос хиляда години... Това е първото възкресение. Блажен и свят този, който участва в първото възкресение. Над такива втората смърт няма сила: те ще бъдат свещеници на Бога и на Христос и ще царуват с Него хиляда години” (Откр. 20:4-6).

Всички тези така прости и ясни изявления на апостол Павел до солунците и до коринтяните, както и толкова недвусмислените предизвестия на Господа, които намираме в 24-та глава на “Евангелието според Матей”, в 17-та и 21-ва глава на “Евангелието според Лука”, както и други някои, би трябвало да ни бъдат достатъчни... Но нашите умове бяха помрачени. Ние бяхме заблудени от недоверието и лъжите на една *теологична лъженаука* (1 Тим. 6:2-21), както и от страха от присмех, като четяхме Библията с нашия обичащ да оспорва човешки разум, но не и с вярата и простотата на детското сърце.

Така се поставихме под ярема на света и затова ще получим своята част от неговото осъждение. Защото - и никак не е нужно да се преструваме, че не чувстваме това - ние ще преминем през такава скръб, каквато светът още не е познал.

Сатанинските сили ще бъдат развързани, страшните възмездия на божественото правосъдие ще се устремят срещу този свят и срещу неверните ни църкви, а земята ще бъде разтърсена като дърво, от което прибират плодовете. Писано е: *“Горко на вас, земя и море, защото дяволът слезе при вас много разярен...”* (Откр. 12:12).

Ето какво искаше Бог да избегнем, когато изявяваше чрез Святия Си Дух на всички онези, които се осланяха на Неговото име: *“Излезте от нея (от блудницата Вавилон), народе Мой, за да не участвате в греховете ѝ и за да не получите язвите ѝ”* (Откр. 18:4). И чрез Своя ангел Той окуражава светиите Си, като казва: *“Понеже ти си опазил Моята заповед да търпиш и аз ще опазя тебе от времето на изпитанието, което ще дойде върху целия свят да изпита онези, които живеят на земята”* (Откр. 3:10; Лука 21:35).

И както потвърждават свещените текстове, Антихрист ще се появи: *“Човекът на беззаконието, синът на погибелта”*, противникът, който *се превъзнася над всичко, което се нарича “Бог”*, и който чрез силата на Сатана ще прави всякакви лъжовни чудеса и знамения...” (2 Сол. 2:3-11).

Хората ще бъдат принуждавани да носят неговия знак върху себе си под заплаха от смъртна присъда (Откр. 13:7). Но има такива, които ще триумфират и ще бъдат спасени, както е казано: *“И видях... онези, които бяха победили звяра, образа му и числото на името му... Те пеяха песента на Божия слуга Моисей...”* (Откр. 15:2-4).

Пасторът, видимо изтощен от усилията, които му костваше това, направи още една пауза, като изглеждаше, че иска да събере цялата си останала енергия, за да отпрати едно последно увещание. Събранието беше задъхано от тежестта на откровението, което му беше разкрито. Треперещи, всички чакаха слово, което да им даде още една светлинка на надежда.

Бавно и с тържествен глас, пасторът просто добави тези думи:

“И сега, братя и сестри, нека се засрамим в унижението си под мощната ръка на Бога... Нека се обърнем с целите си сърца, да се предоставим под поръсващата кръв на Агнеца, да издигнем зов към Божието милосърдие и да се посветим да постоянстваме чрез Неговата милост до края, каквото и да ни се случи. Та да има Бог милост над нас.”

* * * * *

Пасторът беше седнал.

Спонтанно събранието поде песен на покорност и моление. После, в една тържествена тишина, бавно напусна храма и се разотиде из улиците на града.

Синът ми и аз, споделяйки едни и същи вълнения, поехме вече по-спокойни по пътя за вкъщи, въпреки че на улицата възбудата изглеждаше като да се увеличава с всеки час. Върнали се у дома, и двамата с внезапно, непринудено движение се свлякохме на колена в стаята на Мария до нейната Библия, оставена отворена на един пасаж, говорещ за изпълнението се вече толкова трагично за нас събитие. Плачейки, Пиер помоли Бога за прошка, че досега се е отнасял с такова лудо нехайство към Неговото истинно Слово и изпълнените Му с любов апели.

Мен също ме задушаваше чувството за греховност. Да се моля ми струваше усилия, които разтърсиха цялото ми същество, докато едно произнасяне на името ми ме върна в реалността...

Челото и слепоочията ми бяха покрити с пот. Отваряйки очи, аз видях пред мен смаяното лице на скъпата ми съпруга, която държеше ръцете ми.

“Какво ти става? - попита ме тя. - Толкова ме изплаши...”

И без да ѝ отговоря, обзет от чувство на неизразима радост, аз извиках:

- Значи това не е истина... Ти още си тук... Това е станало само на сън... О-о-о! Благодаря Ти, Господи!

* * * * *

Малко по-късно ние седяхме заедно с жена ми и двете ни деца и аз им разказвах изключителния сън, който току-що бях имал.

Впоследствие продължих да размишлявам усърдно за всичко, дълбоко засегнат от предупреждението, което ми беше дадено по този начин.

Позитивният и безусловен смисъл на тържествените библейски изявления, които с такава болка слушах в съня си, сега се отвори пред мен в цялата си поразяваща яснота.

И аз си дадох сметка, че всъщност в Священото писание има нещо много повече от сън или мечтание. Има един трогателен зов да престанем да си играем с Божието дълготърпение и Неговото свято слово; и този зов определено не е даден, за да предизвиква мечтание за това, което би могло или е щяло да бъде, но Бог ни известява трагичната реалност от утрешния ден.

Разбрах, че до този ден съм живял като *неразумните девици* от библейската притча и че е крайно наложително за мен, както и за всеки един от нас да държи светилника си пълен и готов, така че да може да посрещне Младоженеца, *когато Той дойде внезапно* (Мат. 25:1-13).

Помолих Бога да прости моите грехове, хладкостта ми, моята неблагодарност, да очисти сърцето ми в скъпоценната кръв на разпънатия заради мене Агнец и да ми даде Своя Свят Дух.

И в Своята благост Той ме послуша!

Оттогава аз безрезервно посветих живота си в служба на Него!